

VALÈNCIA: UN EXÈRCIT CLANDESTÍ

Seguretat privada, inseguretat pública

A València, a través dels mecanismes que permeten la legalitat, més de 4.000 individus tenen accés a armes de foc, per vincular-se, més o menys, a companyies de seguretat privada. Tot un exèrcit clandestí, que cal controlar democràticament.

Col·lectiu G. Sorolla

Apareixen copiosament acompanyant la contradictòria i limitada transició a la democràcia que ha sofert l'Estat espanyol. Dues dates són emblemàtiques d'aquest gran boom de les companyies de seguretat privades: 1979 i 1981, després del 23-F. La referència a l'intent colpista no és gratuïta, certament. Molts dels militants feixistes més violents s'han reciclat professionalment com a guàrdies de

cus realitzen servicis permanents de seguretat en centres oficials, en alguns casos essencials, en una situació de crisi del poder democràtic. I això està passant tant a València com a Barcelona. I això no ha de passar.

No totes les empreses del sector, ni tots els vigilants que hi treballen, tenen aquest caire sinistre. Hi ha companyies regides amb criteris estrictament professionals. Hi ha molts joves que s'hi aboquen per raons de supervivència econòmica, tot conservant i mantenint una actitud plena-

ment cívica. I això que les condicions de treball no són d'allò més engrescadores: les tensions laborals hi són altament freqüents.

Amb tot, el ram de les empreses de seguretat, per la seua transcendència política i social, necessita urgentment un major control per part del poder polític. El reial decret 880/81 del 8 de maig de 1981 —¡atenció a la data!— i les normes reguladores subsegüents, que determinen els requisits per tal de poder registrar aquestes empreses en el Ministeri de l'Interior, tenen una aplicació massa laxa. Feixistes reconeguts en llocs de direcció, sometents i confidents de la policia actuant de relacions públiques en algunes empreses, creació de compa-

nyies paral·leles, declaracions mínimes de capitals escripturats mentre manegen altíssimes xifres de negocis, utilització d'homes i dones de palla, sovint familiars, connivències amb ambients gens recomanables...

Tot això prefigura un panorama, excessivament tèrbol, perillós, que EL TEMPS s'ha decidit a abordar, no sense pressions ni amenaces.

Vigilantes Jurados de Seguridad
Perros Adiestrados
Vehículos Radio-Móvil
Asesores de Seguridad
Estudio y diseños de proyectos
Servicios Especiales
Escuela de Formación de Vigilantes

Angel Guzmán, 40-3
326 93 08
VALENCIA

Empresa inscrita en la Dirección de la Seguridad del Estado con el N.º 174

seguretat, en la majoria dels casos sense renunciar a la seua ideologia ni al seu caràcter, més aviat reforçant-los. Els perills i les pors generades per l'existència d'aquests elements armats, no cal emfasitzar-los: salten a la vista de qualsevol demòcrata.

Per això, resulta summament preocupant que empreses dirigides per alguns d'aquests individus més conspis-

Valenciana de Seguridad, SA

Vuit dies abans del 23-F, el 15 de febrer de 1981, el *Diario de Valencia* publicava una carta del director de **Juan Pedro Gómez Ferrer**, conegut ultra local, amb el títol «El arma era legal». Acabava així: «D'altra banda, en cap moment ni lloc, tret del seu diari, no s'ha parlat de tinença il·lícita d'armes, ja que l'arma que em va ser ocupada era perfectament legal». En efecte, ho era. Ho són, de legals, totes les armes que estan en mans dels vigilants-jurats més o menys adscrits a companyies privades de seguretat. Actualment, a València, en són uns cinc-cents, de guàrdies en actiu. Els permisos d'armes repartits a través d'aquest mecanisme, segons fonts contrastades per EL TEMPS, en són, però, més de quatre mil.

La legalitat de l'arma de Gómez Ferrer —una pistola FN, amb bales a la recambra— li venia donada per la seua condició de vigilant-jurat i president de **Valenciana de Seguridad S.A.**, empresa fundada el 28 de setembre de 1978. Juan Pedro, a més, n'era (n'és) propietari de 495 accions.

Empreses de joc i institucions —baix, Diputació de València—, punts clau de la xarxa.

La resta, fins al milió cent mil pessetes de capital escriturat, es distribueix entre els socis: **Ildefonso Jiménez Utrillos**, administratiu, que en té 45; 45 accions més es troben a nom d'**Enrique Gómez Martínez**, comerciant, casat amb **Rosario Ferrer Bolufer**, pares de Gómez Ferrer; i les últimes 110 són propietat de **José Ignacio Llonc Puig**, militar, que hi passa a ser representat per la seua germana, **Montserrat Llonc Puig**, administrativa, d'ençà de la seua dimissió el 28 de juliol de 1981.

En aquesta data, també dimiteix de la presidència de Valenciana de Seguridad, Gómez Ferrer, i és substituït pel seu pare. En la mateixa assemblea s'incorporen al consell d'administració **Casto Ginés Martínez Alemparte**, vigilant-jurat, procedent d'una altra companyia de seguretat, Hispania S.L., i **José Ruiz Villanueva**, vigilant-jurat que passa a ser-ne vice-president. El 24 de maig de 1982, **Maria del Carmen Gómez Ferrer**, germana del president dimitit, rep ple poder mercantil delegat pel consell d'administració. El 17 de novembre de 1980 l'empresa trasllada la seu del carrer Joan Llorenç, 56, porta 2, al carrer d'Àngel Guimerà, 40, 3.º.

Aquests moviments interns de Valenciana de Seguridad són provocats directament per la detenció, a principis de desembre del 80, de Juan Pedro Gómez Ferrer. Segons una nota oficial de la policia, reproduïda al *Diario de Valencia* del 17 de desembre, la Brigada Regional, en detenir la banda de delinqüents comuns del Nani, es va trobar que aquest havia desaparegut, assassinat pels seus companys, segons sembla. Les diligències policials portaren així mateix, a la detenció de **Fernando Riestra Zancada**, presumpte venedor d'armes a elements d'ultradreta, de **Rafael Pérez Payà**, i de Gómez Ferrer, acusats de possessió d'explosius. L'acte de processament fou dictat el 23 de gener del 81 pel Jutjat d'Instrucció número 2 de València.

L'advocat defensor de Gómez Ferrer va ser **Carlos Verdú Sancho**, lletrat ultra, famós,

entre altres fets, per ser l'impulsor de la querella presentada contra el *Teledèum* d'*Els Joglars* (vegeu EL TEMPS núm. 70).

La biografia política de Juan Pedro Gómez Ferrer ha estat inequívoca. Professor de Formació del Espiritu Nacional a l'Academia Castellano, president de l'Organización Estudiantil Universitaria, president de les joventuts d'Unión Nacional de Estudiantes, dirigent del Partido Espanol Nacional-Socialista, membre de l'executiva de Nuevas Generaciones (joventuts d'Alianza Popular, partit del qual fou candidat en les eleccions de juny del 77, i on va causar baixa l'1 de desembre de 1977), membre de la direcció de la secció de la Universitat de Fuerza Joven, vinculat a la Central Obrera Nacional Sindicalista (CONS), participant en diversos actes d'agressió contra estudiants demòcrates...

Hispania, SL

El ja esmentat Casto Ginés Martínez Alemparte va passar a Valenciana de Seguridad prèvia venda de les seues 40 participacions en Hispania, S.L. a José Javier Balerdi Pérez, guàrdia de seguretat. Els altres administradors d'aquesta companyia, inscrita legalment el 2 de març de 1982, escripturada en un milió de pessetes, són: 1) José Luis Millió Tió, vigilant jurat, president fins el 27 de gener del 84, data en què l'empresa passa a ser administrada solidàriament per tots els socis. 2) Pedro Antonio Herrero de Lara, guàrdia privat, estudiant en aquelles dates. 3) Aurora Meléndez Sánchez,

casada amb Francisco Argente Fabra, propietària de 240 participacions, mare de Francisco Argente Meléndez, l'últim soci d'Hispania S.L., que també en controla 160, vigilant jurat.

Aquest Argente va ser condemnat pel Jutjat de Districte número 13-València per l'agressió contra uns manifestants anti-OTAN. La manifestació tingué lloc el 13 de desembre de 1981, a València, i els agressors jutjats i condemnats foren, a més d'Argente, Andrés Julián Alcaraz Plaza, Arturo Ahuir López, Rafael Ricardo Martín Arlandis, Adolfo Gómez Pa-

ricio. L'advocat defensor d'Argente, Martín i Gómez fou José María Corbin Navarrete, lletrat ultra, també capdavanter en la querella contra *Teledèum* (vegeu el mateix número d'EL TEMPS abans citat).

Servicios de Seguridad Hispania S.L. està autoritzada per la Dirección General de Seguridad amb el número 320, ha obtingut un Master (premio a la imagen, prestigio y expansión) recentment, ofereix els seus servicis a València —carrer de Moratín, número 11, 10— i a Alacant —carrer de Calvo Sotelo, 4, 7,B—. Clients importants d'aquesta empresa són: la discoteca Xúquer, FOCSA (una de les dues companyies que monopolitzen la recollida de fem a València; l'altra és FERVASA), la Fira Internacional, la urbanització L'Alter, de Picassent, on viu Herrero de Lara, i l'Hospital de Gandia, entre altres. Té entre 30 i 40 guàrdies armats.

Levantina de Seguridad, SL

Una altra empresa del ram que també té clients assenyalats és Levantina de Seguridad S.L., com ara la Fira de Mostres, les movides-mogudes de pop-rock organitzades pels Teatres de la Diputació de València, o la despareguda i monumental discoteca Pachá, també de la capital. Levantina va ser registrada mercantilment el 22 de

Levantina i CONS: bústies compartides. Baix, transport blindat.

Cal que els Mossos tornen a TV3

Heribert Barrera, vexat

La insòlita substitució dels Mossos d'Esquadra, policia autonòmica de Catalunya, per guàrdies jurats d'una empresa privada, VSS, en els serveis de seguretat de les instal·lacions de TV3, ha produït una sèrie d'incidents, el més cridaner del qual ha tingut Heribert Barrera com a protagonista involuntari. L'ex-president del Parlament català i secretari general d'Esquerra Republicana ens el narra per a EL TEMPS:

«Durant la campanya del referèndum OTAN, vaig haver d'assistir a un debat que havia de ser transmès per la TV3, en els estudis de Sant Joan Despí. Quan vaig intentar d'entrar-hi, uns agents malcarats i parlant en castellà em van deturar, ignorant qui era jo i que m'hi havien convocat. Aquest estira-i-arroña, ells parlant castellà i amb una actitud força desagradable, jo fent-ho en català i molestat pel caire que preniem els esdeveniments, va durar una llarga estona, ben bé tres quarts d'hora. Al capdavall, em van deixar entrar a l'edifici, bastant empenyat i nerviós.

ERC ha fet una interpel·lació a les Corts on es qüestiona l'actual servei de custòdia a la TV3, que, contràriament a allò que diu l'Estatut, està en mans d'una empresa privada. Quan tots sabem que moltes d'aquestes companyies són plenes d'ex-policies, gent d'extrema dreta i, que, fins i tot, tenen lligams amb teixits mafiosos, que exploten, entre moltes altres coses, indústries de joc. Seria més lògic que els Mossos d'Esquadra, en comptes de vigilar qualsevol departament de la Conselleria de Cultura, per exemple, es reservessin per salvaguardar un centre de poder essencial en un moment de crisi política, com és la TV3. Els Mossos d'Esquadra han de tornar a TV3».

L'empresa VSS apareix també, segons sembla, vinculada a la seguretat de Casinos de Catalunya, S.A. El cap del destacament que vigila TV3 és Sigfrid Correal, que, segons algunes fonts, fa clara ostentació del seu passat feixista.

maig de 1980, i l'escriptura fou atorgada davant del notari d'Orba (Marina Alta), amb un capital d'un milió dos mil pessetes. 344 participacions posseeixen cadascun dels socis, que són: 1) **Fernando Alandete Gordó**, advocat, casat amb **Pilar Sánchez Canizares**, candidat per **Fuerza Nueva** en les eleccions municipals de València l'any 79. 2) **Javier Benítez Olivares**, vigilant jurat, casat amb **Maria de los Desamparados Alarte Castañer**. 3) **José Luis Roberto Recatalà**, representant, casat amb **Maria Luisa Navarro Ramos**, va ser-ne gerent fins el 23 de juny de 1981, en què el càrrec va passar a ser exercit per Benítez.

L'últim soci, i el més definitori del caràcter de Levantina de Seguridad, és **José Luis Roberto Navarro**, fill del matrimoni acabat d'esmentat, professor d'EGB, casat amb **Maria José Ramón Andrés**. Roberto, segons un informe publicat a *Interviú*, signat per Xavier Vinader, fou —transcrivim literalment—: «antic cap de les JONS de Levante, actual dirigent de CONS i persona que acostuma a deambular amb una pistola a la butxaca i escortat per quatre persones». La revista *València Semanal*, en un dossier sobre «El fascio valenciano», el defineix com a «Alma y animador de FE de las Jons». Hi afegeix: «Fou detingut preventivament amb relació a l'atemptat amb bomba comés en l'estadi del Levante U.D. en vespres de la Trobada dels Pobles, que hi tingué lloc el 18 de desembre de 1976. Va ser vist en múl-

tiples avalots, dins i fora de la Universitat, protagonitzats per bandes feixistes...»

Actualment, continua sent el líder màxim del sindicat joseantonià CONS, majoritari a FOCSA i FER-VASSA, que té la seu a la gran via Marqués del Túria, 28. En la mateixa finca, davant per davant, utilitzant una bústia comuna, hi té instal·lat el seu local Levantina de Seguridad. Fou ací on es va sucidir la germana de Roberto, **Maria Luisa**, el 15 de desembre de 1983, d'un tir en el cap, segons les conclusions definitives de la policia, que investigà entre el personal de l'empresa per tal de determinar exactament les causes de la mort de la jove, que hi treballava de secretària (vegeu EL TEMPS número 1). L'an-

terior adreça de Levantina va ser carrer Borriana, 20, 4, a la vora de la casa familiar de Jose Luis Roberto Navarro, que viu en el número 16,1,2.

Companyes de ram

Un dels empresaris més forts del sector és **Antonio Gil Frau**, casat, en règim de separació de béns, amb **Carmen Faus Font**. És copropietari d'una petita companyia, **Servicio de Seguridad Industrial, S.L.**, registrada el 10 de desembre de 1981 amb un capital de cent mil pessetes, i amb la seu ubicada a la gran via de Ramón y Cajal, 32,12, fitant amb el seu domicili particular, el pati número 30. L'altra copropietària és **Ángeles Alfonso Garrido**, industrial, casada, també en rè-

gim de separació de béns, amb **Antonio Villanueva Miralles**, viu en el mateix replanell, porta 11, on hi ha instal·lades les oficines de l'empresa. Àngeles Alfonso, a més, és gerent i sòcia majoritària de **Segurman S.L.**, companyia del ram escripturada el 7 de desembre del 82, i amb **José Pavia Mata** com a l'altre soci.

Però el volum més gran de negocis Gil Frau, el canalitza a través de **Blindados Valencia, S.L.**, d'un milió de capital declarat, i seu en el mateix domicili particular del propietari. Entre els seus clients destaca, de manera principal, la **Diputació de València**. Blindaval, després de guanyar, no sense polèmica, la subhasta convocada per la institució provincial, ha continuat prestant els seus servicis de seguretat en el palau de la Batlia, centre vital de la corporació, i en la Casa de la Misericòrdia, com ho feia des que va ser contractada directament.

Un altre client, ara privat, força remarcable de Blindaval, és el casino **Monte Picayo**, propietat de **Picayotel, S.A.**, empresa fundada per **Jesús Gómez Escardó**, advocat, i la família **Cerezo González-Briz**, amb totes les benediccions del règim franquista, l'any 68. El pas per la presidència del

consell d'administració de Picayotel, en representació de la Caixa d'Estalvis de València, d'**Enrique Vallbona Villalba**, poderós ultra, querellant contra Teledèum també, reforçà, amb actes de caire feixista, el caràcter primigeni de l'empresa. Dins d'aquell món més aviat selvàtic de l'interior del casino, Blindaval sembla produir-se amb fluïdesa no exempta d'incidents puntuals.

Mai no cap, per ara, de la gravetat del protagonitzat per **Justo Poveda Collado**, 27 anys, natural de Torrent (Horta Sud), veí de València, guàrdia jurat pertanyent a Blindaval. La nit del 7 al 8 d'agost de 1983, mentre Poveda vigilava la urbanització Mar Plata, platja del Puig, prop del casino, va descobrir tres homes que intentaven robar un cotxe. Després de diverses peripècies, que són relatades en la sentència, el guàrdia disparà contra **Ceferino Redón Ferrer**, 32 anys, nascut en Navalmoral de la Mata (Càceres), veí del barri de Benimàmet (València), delinqüent comú, que va morir l'endemà en l'Hospital General. Justo Poveda va ser absolt d'homicidi per entendre el tribunal que hi actuà en legítima defensa.

Acabarem aquest succint informe

sobre alguns dels empresaris de seguretat més significatius que operen a València, parlant de **Salvador Aranda Navarro**, nascut a València el 26 de març de 1945, casat amb **Carmen Gil Peruga**, nascuda a Sagunt el 9 de gener del 45, tres fills. Abans de passar a ser patró del ram fou vigilant assalariat, i, anteriorment, músic en el conjunt de Nino Bravo. El 15 de febrer de 1979 funda **Seguridad Valenciana, S.L.**, amb d'altres socis: **Félix Sánchez Pérez**, agent comercial; **Miguel García Torres**, actual conseller delegat d'**Intervalencia Radio**, que l'octubre del 80 abandona Seval; i, **Juan Manuel Fernández Belmonte**, advocat.

Després d'un creixement considerable —arribà a controlar 60 guàrdies jurats— Seval va entrar en crisi, que Aranda provà de superar nomenant el 24 de març del 83 un nou gerent, **Vicente Vicente Ramírez**, i, sobretot, creant una nova empresa, **Seguridad, S.L.**, amb García Torres, i poder delegat en el seu cunyat **Fernando Gil Peruga**, agent comercial. El seu germà, **Tony Aranda**, fou executiu de la discoteca Pachá, com el manager **Jef Teysandieri**, organitzador de les mogudes de la Dipu. □

juliol 1986

AL TALL
(Pais Valencià) presenten:
MULUK EL HWA
(Marraqesh)

Al Tall fusiona la seua música amb la del grup de Marraqesh, el qual combina elements de la música andalusí amb els contundents ritmes «gnaua» africans.

Xarg-al-Andalus

(L'ORIENT D'AL-ANDALUS)

una visió insòlita de la societat islàmica de la zona mediterrània d'Al-Andalus.

p · r · o · d · u · c · c · i · ó

Oswaldo Blanco

C/ Sagunt 173 41 Tel. (96) 366 15 26 / 366 01 87 46005 VALENCIA

d · e · s · p · e · c · t · a · c · i · e · s